

Anne Fine (n. 7 decembrie 1947) este o scriitoare britanica faimoasa mai ales pentru cartile dedicate copiilor.

A semnat peste patruzeci de titluri pentru copii, doua dintre acestea, *Goggle-Eyes* si *Flour Babies*, fiind premiate cu prestigioasa Medalie Carnegie. A fost desemnata de doua ori autoarea anului la categoria literatura pentru copii. In 1998, s-a numarat printre cei cinci finalisti ai premiului Hans Christian Andersen, iar in 2001 i-a fost acordat premiul Children's Laureate, care se decerneaza o data la doi ani pentru intreaga activitate.

Anne Fine este membră a Royal Society of Literature, iar în anul 2003 a fost decorată cu Ordinul Imperiului Britanic.

Romanul *Doamna Doubtfire* a fost ecranizat în anul 1993, filmul avându-i în rolurile principale pe Robin Williams, Sally Field și Pierce Brosnan.

De aceeași autoare, la editura Arthur a mai apărut volumul *Copiii de faină* (*Flour Babies*).

ANNE FINE

Doamna Doubtfire

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

CAPITOLUL I	O după-amiază liniștită cu tata	5
CAPITOLUL II	Gol pușcă în fața vecinilor	22
CAPITOLUL III	Vizita vrăjitoarei	36
CAPITOLUL IV	O tehnică bună de interviu poate face minuni	52
CAPITOLUL V	Să-ți găsești un rol în viață	71
CAPITOLUL VI	Familii fericite	90
CAPITOLUL VII	Despre actorie, porci fericiți și război ...	115
CAPITOLUL VIII	Ciudat, exact asta spune mereu și mama	132
CAPITOLUL IX	Nu-i bine să-ți faci acoperiș într-o zi cu furtună	151
CAPITOLUL X	Râul oglindă	169

Redactori: Alina Nicoleta Ioan, Ioana Vîlcu

Tehnoredactor: Crenguța Rontea

DTP copertă: Alexandru Daș

ISBN 978-606-788-130-1

ANNE FINE

Madame Doubtfire

Copyright © Anne Fine, 1987

© Editura Arthur, 2016, pentru prezența ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART.

CAPITOLUL I

O după-amiază liniștită cu tata

Tot drumul în sus pe scări, copiii se străduiră din răsputeri să scape de plic. Când aproape ajunseră sus, Lydia, fiind mai înaltă, reuși să i-l vâre lui Christopher sub pulover. Christopher îl scoase și încercă să i-l îndese în mâna lui Natalie.

— Tine, Natty, zise el. Dă-i asta lui tata!

Nathalie clătină din cap atât de violent, încât părul îi biciu fața și îi îmbujoră obrajii. Duse mâinile la spate și își împleti strâns degetele. Lui Christopher nu-i rămase decât să-i vâre plicul în sarafan, în spatele rătuștelor galbene de pe piept. Ochii lui Natalie se umplură de lacrimi, iar atunci când Daniel Hilliard le deschise ușa copiilor, fata plângea încetisor.

Se aplecă și o luă în brațe.

— De ce o faceți mereu să plângă? îi întrebă pe ceilalți doi copii.

— Iartă-ne, ziseră ei.

Daniel o duse în brațe până în bucătărie și o așeză pe marginea mesei. Auzind un foșnet de hârtie în sarafan, băgă mâna în spatele rătuștelor și scoase scrisoarea.

— Aha! strigă el. O nouă misivă din partea Stiloului Veninos. Ce mai face mama voastră, apropos?

— Foarte bine, mulțumim, îl informă Lydia cu o polițe relativ rece.

— Mă bucur, zise Daniel. Nu mi-ar plăcea să o știi doborâtă de dizenterie, de salmonela sau de rujeolă.

Începură să-i strălucească ochii, iar buzele schițau un zâmbet.

— Ori de februară lassa, de turbare, sau...

— A avut un ușor început de răceală săptămâna trecută, și întrerupse Lydia tatăl. Dar n-a evoluat.

— Păcat, zise Daniel. Adică ce păcat...

Nu răspunse nimeni. Christopher se lăsase în genunchi în fața cuștii prepeliței și îi fluiera printre gratii. Bulgărașul înaripat gri-argintiu sărea încolo și încoace, piuind de încântare. Lydia răsfoia curioasă teancurile de hârtii îngheșuite pe masă.

— Tati, mami îți transmite dragostea ei, zise Natalie.

— Serios? se miră Daniel. A spus ea asta?

— Sigur că nu, zise Lydia. E o invenție de-a lui Natalie, sau poate o fi auzit la televizor.

Daniel o strânse în brațe pe mezină.

— Of, Natty, zise el. Uneori îți-e greu, aşa-i?

Natalie își îngropă fața în subsuoara lui.

— I-ar fi mai ușor dacă te-ai strădui și tu puțin, remarcă Lydia.

Pe deasupra capului lui Natalie, Daniel se uită întrebător la fiica mai mare.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că venim aici doar marți după-amiază pentru ceai și câte un weekend o dată la două săptămâni, zise Lydia. Nu-i mult. Ar fi mai plăcut dacă Natty n-ar trebui să petreacă timpul ăsta ascultând remarcă răutăcioase.

— Remarcă răutăcioase?

Stânjenit, Daniel se prefăcu că nu înțelegea.

— Știi tu, zise Lydia. „Stiloul veninos“, toate bolile acelea...

— Ai dreptate, zise Daniel. Ai mare dreptate. O să mă străduiesc mai mult. Încep chiar din clipa asta.

Trase aer în piept.

— Mă bucur mult că mama voastră este bine. Sunt încântat să aflu.

Se opri o clipă.

— N-o să-i citesc scrisoarea chiar acum, ca să nu mă răzgândesc. O pun aici, pe raft, și o citesc mai târziu.

Vârî plicul între cutia de cacao și punga cu mâncare pentru prepeliță și mai zăbovi o clipă ca să se uite urât la el. Pe urmă se întoarse iarăși spre copii.

— Sper că vrea numai să-mi amintească să vă luați hainele cu voi de data asta, sau aşa ceva.

Lydia și Christopher se uitără unul la altul. Ei știau mai bine. Citiseră scrisoarea. Citeau întotdeauna ce-i scria mama tatălui lor. Ținea de sistemul lor general de autoapărare. Aveau chiar și o metodă. Lydia rupea plicul și scotea foia de hârtie. O citeau împreună, în tacere. Pe urmă, Christopher o împăturea pe exact aceleași urme ca înainte

și o strecura într-un plic nou luat din biroul mamei. La sfârșit, i-o întindea lui Natalie, care de obicei scotea limba fără să se gândească, ascultătoare, și lingea lipiciul de pe clapa plicului. În felul asta, împărțeau responsabilitatea toți trei, laolaltă cu vina, în caz că erau prinși.

— Sigur e vorba despre haine, repetă Daniel, deloc convins, încruntându-se din nou la plic.

— Poate, zise Lydia. A pomenit de câteva ori în timpul săptămânii cât de neplăcut a fost să nu avem hainele la noi.

Daniel se arăta iritat.

— Aveți alte haine. Le aveți pe cele pe care vi le-am cumpărat eu iarna trecută.

Copiii nu spuseră nimic, iar Daniel băgă de seamă asta.

— Ei nu-i plac, aşa-i? zise el.

— Am putea lua ceaiul? întrebă Lydia, încercând să-i distragă atenția. Ne e cam foame.

— Hainele, insistă Daniel. Hainele. Hainele pe care vi le-am cumpărat astă-iarnă cu un preț nerușinat. Nu le-ați purtat niciodată când ați venit încoace. De fapt, nu v-am văzut niciodată îmbrăcați cu ele.

Pielea din jurul ochilor începu să i se închidă la culoare și ochii îi sticliră. Copiii se uita că în altă parte. Cunoșteau semnele.

— Nu le purtați deloc, aşa-i? Nu, nu le purtați. Ei nu-i plac, aşa că nu aveți voie să vă îmbrăcați cu hainele de la mine.

— Eu o port pe a mea, interveni Natalie. Am purtat-o la focul de tabără, și la săniuș, și în parc, când s-au făcut

băltoace și noroi, și când ne-am dat pe derdeluș în cutii de carton, iar mama a crezut că am venit acasă cu caca de câine pe noi!

— Vedeți? jubilă Daniel. Vedeți? Vă lasă să purtați hainele de la mine numai când se teme că hainele pe care le-a cumpărat ea ar putea lua foc, s-ar putea rupe, s-ar putea murdări sau (gândindu-se la caca de câine) și mai rău!

Încordarea cenușie din jurul ochilor lui se intensifică și, parcă fără să-și dea seama de gesturile lui, luă o pușcă imaginară de pe un rastel imaginar, își aplecă ușor capul pe-o parte și ochi o țintă imaginară, printr-o cătare imaginară.

— Ce faci? îl întrebă Lydia. Ai un cârcel la gât?

Stânjenit, Daniel se prefăcu că aşază pușca la loc în rastel, apoi își veni în fire, încă și mai stânjenit. Ca să se adune, își îndreptă umerii și respiră adânc. Un miros cald și linișitor de verdețuri și de usturoi îi umplu nările.

— Pâinea împănată! își aminti el. Vreți să mâncăți?

— Mai întrebi?

— Da.

— Grozav!

Se treziră la viață. Cu dosul palmei, Lydia făcu loc pe masă împingând spre margine mormanul dezordonat de cereri de angajare ale tatălui ei. Christopher scormoni prin talmeș-balmeșul de pe chiuvetă, căutând farfurii și tacâmuri curate pentru toți patru. Natalie aduse cu grijă pahare și o cutie cu lapte.

Blestemând aburul care îi intra în ochi și frigându-și degetele, Daniel scoase pâinea fierbinte din tava de copt

și o puse pe un platou, unde rămase rotundă și aburindă vreme de câteva secunde, apoi se dezumflă.

— Ah!

— E aproape perfectă!

— Mama zice că aşa se întâmplă când o coci prea mult.

Dar Daniel nu se lăsă dus cu presul.

— N-am *copt-o* prea mult, îi informă el. Am *așteptat* prea mult. Ca și mine, pâinea a așteptat patruzeci de minute până când s-a îndurat mama voastră să vă aducă încoace.

La această nouă critică adresată mamei ei, Lydia strânse buzele.

— A întârziat din cauza traficului.

Daniel strânse și el buzele.

— Sigur că da, traficul din orașul ei natal a luat-o complet prin surprindere! Nu locuiește aici decât de treizeci și cinci de ani. Nu șoafează decât de jumătate dintre ei. Nu vă aduce aici în fiecare marți decât de doi ani încoace. E ca o străină la volan, după cum se vede, și aglomerația din trafic o ia pe nepregătite!

— Nu-i e nici ei foarte ușor să fie părinte singur, replică Lydia.

Daniel se așeză la masă.

— Nu-i nevoie să-mi spui *mie*, îi aminti el. Și eu sunt părinte singur. Ea însă vă are alături pe voi aproape toată săptămâna, în timp ce eu nu. Iar voi ajungeți cu patruzeci de minute mai târziu, ca de obicei. Sunt patruzeci de minute din timpul meu foarte limitat cu voi. Patruzeci de minute pe care mi le rade mereu cu lipsa ei cronică de punctualitate și de respect pentru sentimentele mele.

Toți cei trei copii se opriseră din mestecat, dar Daniel nu băgă de seamă. Avea aceeași privire întunecată de mai devreme. Strâmbându-și buzele într-o grimasă hidioasă, se întinse spre sertarul din capătul mesei, scoase de acolo cu o mâna un cuțit imaginar, în timp ce cu celalătă tragea spre el ceainicul. Cu același rânjet oribil pe chip, reteză cu un cuțit imaginar gâțul imaginar al învelitorii ceainicului.

Christopher oftă. Natalie își supse buza de jos, ca și cum era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Of, nu te mai purta atât de prostește! se grăbi Lydia să-și dojenească tatăl. Aproape că ai făcut-o să plângă pe Natty. Spui că încetezi și pe urmă te porți exact pe dos. Iar tu nu mai da atâta apă la șoareci, Natty, se întoarse Lydia spre sora ei. Nu i-a făcut nimic ceainicului. Sau mamei. Așa e el, enervant. Nu se poate controla. Trebuie să înveți pur și simplu să-l ignori.

— Are dreptate, interveni Daniel, plin de remușcări. Sora ta are perfectă dreptate. Nu mă pot controla.

Căzu în genunchi în fața scaunului pe care era așezată Natalie.

— Trebuie să înveți pur și simplu să mă ignori.

— Slabe speranțe, oftă Christopher.

— Slabe speranțe, repetă Natalie.

Îl bătu ușurel pe tatăl ei pe braț și se simți oarecum mândră.

— Slabe speranțe, zise ea din nou, apoi adăugă, foarte politicoasă: Poți să te ridici acum.

— Mulțumesc, zise Daniel.

Se ridică, scuturându-și genunchii pantalonilor de mizeria de pe jos.

— Promit că mă voi îndrepta. Voi exersa toată ziua începând de azi și voi ajunge să mă port impecabil până vineri, când mama voastră o să vă aducă din nou încoace.

Lydia și Christopher înlemniră. Natalie băgă de seamă imediat. Lingura ei se opri la jumătatea drumului dintre farfurie și gură și se uită neliniștită mai întâi la Lydia, apoi la Christopher. Ochii i se făcură tot mai mari și începură să strălucească umezi, până când pe fiecare pleoapă de jos i se formă o lacrimă uriașă, tot mai mare și mai tremurătoare, gata să se rostogolească.

Daniel scoase din buzunar o batistă cu picătele mov și i-o întinse fricei lui peste masă. Natalie își îngropă fața în cutele batistei. Apoi tatăl se întinse spre fetiță și ea i se cățără în poală, suspinând încetișor. El o înconjură cu brațele și îi lipi capul de pieptul lui, sub bărbie. Vorbi peste creștetul ei, cu o politețe glacială.

— Nu sunt probleme cu weekendul, sper. Veniți vineri, da? N-am încurcat lucrurile, e rândul meu să vă iau în weekend, nu?

Fața Lydiei rămase fără nicio expresie, dar Christopher se foia nervos în scaun. Ochii lui se desprinseră de ochii întrebători ai tatălui său și alunecară spre plicul încă nedeschis, sprijinit de punga cu mâncare pentru prepeliță.

Iar Daniel văzu.

— Aha!

Într-o clipă, toate bunele lui intenții se topiră. O puse deoparte pe sărmana Natalie, sări în picioare, însfăcă

plicul și îl deschise sfâșiiindu-l. Ochii lui goniră pe scrisoarea scurtă, îngustându-se și aruncând scânteii. Degetele i se încleștează pe marginea foii și încheieturile lor se albără.

— Vrăjitoarea! Egoista, necugetata, nesimțita de vrăjitoare!

— Tată!

— Îmi fură weekendurile! Cum îndrăznește? Cum îndrăznește?

— Tată, te rog!

— Aș putea s-o omor. Chiar aș putea! Uneori mă gândesc că i-aș reteza gâtul cu bucurie!

— Nu! Tati! Nu!

Natalie se dădu jos de pe scaunul ei cât ai clipi. Cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii, se năpusti spre el din cealaltă parte a camerei și începu să-l bată furios cu pumnii.

Lydia era șocată.

— Tată! Serios! Pentru numele lui Dumnezeu!

Christopher, groaznic de stâjenit, se lăsă să alunece din scaun și se ghemui lângă cușca prepeliței, departe de scandal. Ura scenele. Se întinse după animăluțul mic, dolofan și cenușiu care îl liniștea și se întrebă cum făcuse față Hetty tuturor acestor izbucniri fără număr de care avusesese parte din prima zi când o aduseseră acasă de la magazin. Mai întâi fuseseră exploziile înpăimântătoare de furie din bucătăria celeilalte case, când zburau farfurii, uneori chiar și cu mâncare. Christopher se ascundea cu Lydia pe undeva prin casă – deseori sub pătuțul lui Natalie, unde din cine știe ce motiv se simțeau cel mai în siguranță –, dar putea